

Tako se bo torej v Pragi nudil pogled »Ciamaca« kot resnične internacionale bivših vojniki in vojni žrtev. Po našem mnenju pa bo praktični program »Ciamaca« po njegovi mora-

lični in simbolični moči znatno izpolnjen. »Ciamac« je živ protest preživelih iz vojne proti vojni. On je živa spominska slika za možnost miru. Od nje gre prokletstvo proti vojni.

Zveza bojevnikov, Ljubljana

Tovariši iz svetovne vojne!

Na praznik 15. avgusta 1931

vsi na Brezje,

kjer se vrši naš

vsakoletni tabor

Spored:

1. Ob 9.30 sestanek in zborovanje zastopnikov skupin (podružnic) Zveze bojevnikov.
2. Ob 11. sv. maša za padle tovariše.
3. Po maši tabor, ki ga otvori in vodi tov. general Maister. Govore zastopniki oblasti in organizacij.

Pri prireditvi sodeluje godba narodnih železničarjev „S L O G A“ iz Ljubljane.

Polovična vožnja je naprošena za vse, ki pridejo ta dan na Brezje na naš tabor, ter upamo, da bo dovoljena, o čemer pa Vas po časopisju pravočasno obvestimo.

Zveza bojevnikov v Ljubljani
osrednji odbor

General Maister r. t. č. predsednik.

Ivan Rozina s. r. t. č. tajnik.

Čudni pojmi

Posamezni slučaj, ki jih najdemo med odločanjem o invalidskih pravicah, se tako različno tolmačijo, da pri tem nastajajo veliki dvomi. Pogoje, s katerimi se bore naše vojne žrtve za svoje pravice, je treba na podlagi različnih danih okoliščin tako do detajlov pretehtati, da se navaden človek, kot sta naš invalid ali vdova, ne more spoznati, kako naj se zagovarja in kaj naj nudi, da bo dosegel ono, kar bi moral dobiti. Vsak osebni slučaj ima nekaj posebnega tako, da ga je treba preiskovati in razčiščevati.

Organizacija se trudi, da pomaga in vsakomur je treba, da se k nji zateče ob tako neugodnih razmerah.

Vse kriči po spremembah in izboljšanju, ker vsak dokazuje drugačno stanje, v kakršno pa ga je dovedla usoda. In res, mnogokrat je drugače, kot se končno odloči. Če bi vse popisali, bi bilo preveč, zato je treba, da postopoma v obrambo svojih pravic načenjamo taka vprašanja.

Poglejmo torej: Pogoji siromašnosti temelji na zelo strogih določbah.

Vsak, ki ima količkaj obratovanja, gotovo plačuje 120 Din davka, zato pa ni siromašen in ne dobi invalidnine. Mnogi mislijo, da je tu mišljen samo gotov del davka ker zakon imenuje samo »neposredni davek«.

Kaj pa so neposredni davki? Vse, kar plačamo davkarjem, torej direktni davki. Posredni davki pa so carine, monopol itd., ali prej tako zvanji indirektni davki, ker jih ne plačujemo direktno, pač pa vračamo konzumentom ali trgovcem.

Že pod tem pogojem je malokdo siromašen.

Dalje ni siromašen, kdor je plačeval o času onesposobljenosti ali pri padlih za časa smrti 120 Din davka.

Tudi ni siromašen, ako je plačevala v dotičnem času njegova zadruga 120 Din davka.

in končno ni siromašen, če danes plačuje njegova zadruga 120 Din davka.

Sedaj pa vzemimo slučaj. Ako danes ne plačuje nič davka ali manj kot 120 Din, pa ga je ob smrti ali onesposobljenju plačeval on ali zadruga nad 120 Din, se ne prizna za siromašnega.

Ako pa ga danes plačuje nad 120 Din, pa ga za časa onesposobljenosti on ali zadruga nista nič plačevala, pa tudi ni siromašen, kar je nelogično s prejšnjim slučajem.

Poleg vsega tega pa se zelo nestvarno smatra položaj glede združnega življenja.

Pri nas ljudje zadrug v pravem pomenu besede sploh ne poznajo in prav za prav tudi ne eksistirajo. Primerjajo pa se našemu družinskemu skupnemu življenju in vzdrževanju, ki pa ima od pravih zadrug čisto drugačne pogoje.

Ako invalid, vdova ali sirota živi pri očetu, materi, bratu ali sestri, kateri plačuje nad 120 Din davka, se ga smatra že za zadrugarja.

To pa ni nobena z zakonom ustanovljena zadruga, kakršne so v krajih bivše Srbije, pa tudi Hrvatske itd.

Tamkaj je treba vpoštevati z zakonom ustanovljene zadruge, in sicer na primer po § 507. drž. zak. Kraljevine Srbije, ki pravi: »Zadruga je mešanost skupnega življenja in imetja, z zvezo sorodstva ali z usvojenjem po naravi osnovana ter utrjena.«

Torej zadrugarji morajo biti solastniki imetja in to je pravi pomen zadruga.

Pri nas pa, če sin ali hči živita pri očetu ali materi, nista prav nobena solastnika in sploh ne moreta nikdar vedeti, če bosta sploh kaj dobila od hiše. Svojo hrano in stanovanje morata pošteno odslužiti z delom. Dogaja se celo, da invalida niti ožji sorodniki ne marajo pri hiši, ker ne more delati. Kakor hitro oče ali mati prepusti imetje enemu izmed otrok, mine vsa zadruga za ostale sinove in hčere in zopet nastaja popolnoma nova družina (nova zadruga) pri

posestvu v naturi, pa nimajo ostali nobene integritete več, ki bi jim dajala pravice uživanja, kot imajo to stare pravice zadruga. Pravih zadrug se celo ne more do gotove meje prodajati.

Kako naj torej nekdo, če živi pri starših, še manj pa pri svojem bratu ali sestri, ter mora plačevati ali odslužiti stanovanje in hrano, bo v zadrugi, če pa nima ničesar skupnega ter nobenih pravic in je le sostanovalec, od hiše pa že davno odpravljen.

To se nikakor ne sme smatrati za zadrugo.

Nekaj značilnega za siromašnost pokaže sam komentar načelnika Ministrstva soc. pol. in nar. zdravja k invalidskemu zakonu, ki pravi sledeče: »Važno je, ako je oče umrl pred sinom bojevnikom ko se je onesposobil ali padel pozneje? Ako je oče umrl poprej, potem se davki delijo, če pa je bil takrat še živ, potem pa se davki ne delijo.«

S to delitvijo združnih davkov označuje, da ne more v vsakem slučaju veljati cel združni davek vzet za časa onesposobljenosti ali smrti. Te slučaje bi bilo pri nas pri mnogih vpoštevati.

Z vsemi temi primerjavami smo pokazali, kako težko in komplicirano je vprašanje presojanja siromašnosti naših vojnih žrtev, osobito po naših razmerah. K temu vprašanju bi bilo treba na vsak način temeljitih pravilnikov in komentarjev, še bolje pa popolnoma drugačnih pogojev. Kakor mi iz našega stališča presojava, pa se sedaj mnogim našim tovarišem in tovarišicam godi krivica.

Drugo kočljivo vprašanje, ki mori nešteto naših vojnih žrtev, so posledice kazni.

Tudi o tem je treba razčistiti nekoliko pojmovanja. Vprašanje je bilo že glavni predmet resolucij in predlogov, vendar pa je ostalo neuslišano.

V prvi vrsti je treba ločiti že pridobljene pravice in pa posledice. Zakon je določil: »Ako se invalid kaznuje itd.«

Če se na tej podlagi zgovarjamo, to ne more veljati za nazaj, ker bi sicer zakon rekel: »ki so bili in bodo kaznovani«, nam tolmači zopet druga točka invalidskega zakona dvom, ker se pri prijavi za prevedbo zahtevajo potrdila »da niso bili kaznovani«.

Logično je, da se že pridobljenih pravic, ki so postale uveljavljene na podlagi izvršljivih sodnih odločb (razsodb) ne bi moglo jemati. Za to govore tudi drugi zakoni, in sicer obč. državljski zakon.

Besedilo dotičnega paragrafa invalidskega zakona je torej razumeti edino, da veljajo posledice šele po uveljavljenju zakona. Ker pa se zahteva spričevala, »da niso bili kaznovani«, je lahko razumeti tako, da niso bili kaznovani, odkar veljajo pogoji tega zakona, ker prijave so bile vendar mogoče do konca leta, invalidski zakon pa je izšel že 4. julija, torej v dobi pol leta. Za nazaj pa so merodajne le izvršljive razsodbe in pridobljene pravice. Sicer pa so bile izdane skoro pod istimi pogoji, kajti tudi poprejšnji invalidski zakoni so vsebovali pogoje, ako kdo ni bil do gotove meje kaznovan?

K zadnjim resolucijam

(Dopis Krajevnega odbora Celje.)

Naše glasilo Vojni invalid od 28. junija t. l. je prineslo razveseljivo vest, da se je Klub invalida oficira i ratnika v Beogradu s svojima resolucijama od 19. aprila in 21. maja t. l. stvarno in temeljito zavzel za invalidsko vprašanje v naši državi.

Razložiti hočemo našim članom vzroke, nastanek in cilj teh resolucij.

Takoj ko je izšel novi invalidski zakon, se je od vseh invalidskih organizacij napravila velika pogreška, da bi ga tolmačile, kakor bi ga morale in sicer, da je zakon kot tak stopil v veljavo 4. julija 1929 in da v nobenem oziru, tudi v prehodnih odredbah ni posegal nazaj.

Naše glasilo je list za listom prinašalo le invalide in njihove rodbine, ki po novem invalidskem zakonu izgube svoje pravice.

Uverjeni smo, da bi se že takrat od vseh inval. udruženj pojavile zahteve, ki so sedaj formulirane v posameznih točkah resolucij in ki so z zakonom opravdane in v nobenem protislovju z

Ako se ne jemlje v poštev predvojnih kazni, potem se ne bi smelo tudi povojnih do razglasitve tega invalidskega zakona, ki je prinesel zopet nove pogoje. Kajti po prejšnjih določbah je imelo kazensko sodišče nalog pri razsodbi izreči če ima kazen za posledico tudi izgubo invalidskih pravic začasno ali trajno? Ako tega ni storilo, so dotični svoje pravice dobili, zato jih ne bi smeli zopet izgubljati.

Popolnoma nepravilno se tolmačijo višje kazni, ki niso iz koristoljubja. Invalidski zakon določa, da izgube vse pravice oni, ki se kaznujejo z »robijo«, »zatočenjem« ali tudi navadnim zapornom, večjim od enega leta.

Pri nas imajo ljudje kazni, ki so bile izrečene še na podlagi starih avstrijskih zakonov. Glede teh pa je vprašanje, kdaj se morejo smatrati za robijo ali zatočenje? Prejšnji srbski in pa sedanji kazenski zakonik Kraljevine Jugoslavije natančno označuje, da robija ali zatočenje nista nikdar krajši kazni od enega leta. Kljub temu pa je več takih rešitev, ki jemljejo pravice za navadne pregreške po prejšnjem avstrijskem zakonu, in sicer za kazni po par tednov ali pa tudi mesecev, ki niso iz koristoljubja. Vsak poprejšnji pregrešek se smatra za robijo.

Vendar pa pravi § 43. inv. zakona jasno, da se za kazni do enega leta, ako niso iz koristoljubja, izgubi pravice le za dobo prestajanja, torej za dobo zapora.

Imamo še druge pogoje, pod katerimi se izgubi pravice po invalidskem zakonu, in sicer »če se vdado tatinstvu, pijančevanju, igranju na slepo srečo in vobče nemoralnemu življenju«.

V takih slučajih se po § 43. lahko vzame samo nekaj izmed pravic, ali vse ter samo za gotov čas, ali za vedno.

Ta določba se nam zdi popolnejša, kajti človek, četudi pokvarjen in zabloden, se lahko popravi. Tako bi moralo biti tudi pri sodno-kazenskih posledicah. Značilno v tem pogledu je le vprašanje onih vojnih vdov, ki so rodile nezakonške otroke.

Po neki načelni rešitvi so take vdove izgubile vse pravice, in sicer za vedno.

Vprašanje je, v kateri meri se more to smatrati za vdajanje v nemoralnost? Predvsem bi bilo gledati tu na trajno ponavljajoče se nedostojno življenje in ne zgolj na enkratno dejstvo. Kakor opažamo v obrambi teh vdov, jih navadno pristojna domača oblastva, na primer občine ne opisujejo za nemoralne in neugledne, včasih pa celo lepo opišejo. Zato se nam taka načelna obsodba ne zdi umestna in pravilna, posebnost ker večkrat trpe pri tem še otroci. Posebno ker so pogoji, da je mogoče izreči tudi začasno izgubo pravic, bi bilo te slučaje pravilnejše za presojeti in revidirati. Saj je vendar predpisano, da se presojanje takih slučajev vrši po predhodnih ugotovitvah potom pristojnih oblastev.

S prednavedenim smo obrazložili svoje stališče v važnih vprašanjih, ki jih je treba v obrambo današnjega mišljenja položiti v vojnih žrtev točneje ugotoviti in presojeti iz stvarnega, naravnega stališča.

novim inval. zakonom. Naše vprašanje pa bi bilo danes na popolnoma drugačnem stališču kakor je, tako pa smo bili proti koncu leta 1930, ko se je pojavila razveseljiva vest, da se je naš Najvišji pokrovitelj Njegovo Veličanstvo zavzelo za upravičene zahteve invalidov na stališču, da moramo začeti z novim delom.

Že na anketi, ki se je vršila 5. oktobra 1930 v Ljubljani, je naš delegat prečital spomenico Krajevnega odbora v Celju, katera opozarja zakonodavca na vse nedostatke novega inv. zakona ter jih podkrepuje z najboljšimi tipičnimi slučajmi, ki dokazujejo nepravilno tolmačenje inv. zakona.

Že takrat pa smo zvedeli, da je med tem časom invalidski zakon izpremenjen v nekaterih točkah z dodatnim zakonom od 18. sept. 1930, kar seveda ni zadostovalo stvarnim potrebam.

Naš odbor si šteje v čast, da je prvi zastavil plug v nerazorano celino in potegnil čez njo prvo brazdo s svojo spomenico na Njegovo Veličanstvo kra-

lja, katera je bila podpisana na celjskem občnem zboru dne 6. jan. 1931 od navzočih zborovalcev v imenu 512 članov, pozneje pa tudi v Šmarju pri Jelšah od 120 članov in na osebno inicijativo tajnika tov. Kovača potem tudi na občnem zboru v Ptujju.

Ta spomenica, ki vsebuje vse nedostatke invalidskega zakona in dokazuje nepravilno tolmačenje istega v posameznih slučajih četudi morda ni dospela na Najvišje mesto je vendar povzročila, da je naš Oblastni odbor izdelal in poslal svojo spomenico na ministrstvo socialne politike in narod. zdravja ter na invalidski sud.

(Opomba O. O. Spomenico je izdelal že poprej in jo je poslal tudi Njegovemu Veličanstvu kralju in tudi g. ministrskemu predsedniku, potem pa o njej osebno interveniral pri g. ministru socialne politike in narodnega zdravja g. Nikoli Preki.)

Na občnem zboru O. O. v Ljubljani dne 19. aprila t. l. je naš delegat označil občni zbor kot forum, na katerem naj zastopniki državnih oblasti in cela javnost izve za naše težnje, navedel pa je en sam slučaj, iz katerega more vsak lajk presoditi, da se godi krivica. Zahteval je, da se v resoluciji unese, iz kakega vzroka invalidska sodišča ne upoštevajo § 5 občega držav. zakonika, ki se glasi: »Zakoni ne vplivajo za nazaj na prej pridobljene pravice in na dejanja, ki so se izvršila pred stopanjem zakona v veljavo.«

To resolucijo je zahteval Klub invalida oficira v Beogradu na vpogled.

Kakor vidimo iz podpisov, načeluje temu klubu pravnik-advokat-invalid, ki je v klubovih resolucijah temeljito dokazal, da so na podlagi prejšnjih zakonov pridobljene invalidske pravice neovrgljive, da zakoni nimajo moči za nazaj, kar je načelno izraženo že v § 7 držav. zakonika, sprejetega za časa kneza Aleksandra Karadjordjeviča v Srbiji leta 1844. Tudi je poudaril, da imajo invalidi-bolniki, za katere prejema država reparacije od Nemčije, v smislu versailske pogodbe iz marca 1929 tudi pravico do invalidnine.

Tolmačenja kluba oficirjev in bojnikov v Beogradu k pravilniku o zaposlovanju invalidov

K objavljenem pravilniku je gori navedeni klub, ki nam je že znat iz zadnjih resolucij v invalidskem vprašanju, napravil že nekatera svoja tolmačenja, katera je dobro tudi objaviti našim čitateljem radi pojasnil in eventualnih ravnanj. Klub izraža sledeče svoje stališče:

»K členu 1 je treba glede zaposlovanja invalidov vzeti v poštev tudi vse one invalide, kateri so pridobili pravico na invalidnino po prejšnjih invalidskih zakonih od leta 1925 v zvezi z zakonom od leta 1878 od 4. aprila 1914 in iz leta 1921 kakor tudi po naredbah, ki so popboljšavale stanje invalidov. Kakor daje invalidski zakon iz leta 1929 v §§ 111 in 115 beneficije invalidom poprej priznanim po zakonu iz leta 1925 toda denarno pa jih ne podpira, tako jim je treba dati zaščito za službe in sicer vsem invalidom, ki so pridobili pravice po prejšnjih zakonih. Izvzeti je samo one invalide in njihove družine, ki so odbiti radi zakasnelih prijav. Vse to se nanaša tudi na invalide bolnike, katere zakon iz leta 1929 popolnoma ne priznava.

K čl. 2 smatra klub, da ga je treba tolmačiti kakor se glasi, t. j. da je treba

Krako malo tovariši, naše skromne zahteve so opravičene in utemeljene z zakoni, zato jih moramo prej ali slej doseči in naša borba zanje se vrši le na zakoniti podlagi.

Država ne more napram vsemu temu prezreti tako važnega vprašanja, saj je bilo leta 1926 v državi čez 62.000 invalidov in 210.000 invalidskih rodbin, ki so dobivali podporo. To število je danes znatno manjše in veliko manj obremenjuje, čeprav jih je še mnogo upravičenih brez podpore, da skoro v vsakem selu.

Naloga Krajevnih odborov je legalna borba za invalidske pravice.

Ker pa odbori ne morejo obstojati brez članov, je pa dolžnost vsakega invalida, vdove in sirote, da ostane član organizacije neglede na to, ali kaj dobiva ali ne?

Vsi odbori naj čutijo nalogo, da zahtevajo od vsakega člana, da dobiva naš list ter gre z istim tudi k sosedu, da obrazloži dejstvo, da čeprav niso prevedeni na prejemke, še niso izgubili pravic, ki so jim bile po prejšnjih zakonih priznane. Naj se vpišejo v organizacijo, ker v slogi je moč, ako tisoči zahtevajo pravice, se tudi ne morejo prezreti.

Naš odbor je pretečeni mesec poslal spomenico g. ministrskemu predsedniku in ga opozoril na mišljenje naroda v invalidskih zadevah, prepis iste pa je poslal Oblastnemu odboru in Klubu oficira v Beogradu.

Torej tovariši vidite, da se je pričelo z delom in upajmo, da vendar enkrat napoči dan, ki nam bo prinesel toliko zaželjenih upravičenih teženj, ker gorje je veliko.

Kaj moremo dati bledim, skrbi polnim obrazom, ki v strahu poprašujejo, kaj bo z njihovo podporo? Onim, ki prihajajo iz daljave po več ur peš v izposojeni obleki brez beliča v žepu, da si ne morejo kupiti kruha, pa sprašujejo, kaj bo z njimi in njihovo podporo?

Zagotovilo jim lahko damo, da bodo morda vendar boljši časi.

pravilno preveden, ker ni mel nobenega davka in kar je posvedočil z uradnim potrdilom davčne uprave.

Kljub temu, da je finančna direkcija sprejela tozadevno uverjenje, njemu ni izplačala pokojnine in baje ne zato, ker je imel prej, ko je bil preveden po starem zakonu predpisan tak davek, da je prejemal le polovico invalidnine.

Vprašamo, ali je tako postopanje računovodstva pravilno in če invalidu pristojna pokojnina, ker danes nima predpisane nobenega davka. Invalid ima danes 70% nesposobnosti.

Odgovor: Ker invalidski zakon predpisuje tudi »ako je plačeval za časa onesposobljenja nad 120 Din« je zelo negotovo, ako bo dotični siromašen? Skoro nemogoče se zdi, da bi bil po sedanjem davku siromašen, ako že poprej ni bil, ker je ravno mnogo slučajev nasprotno? Ker so davčne uprave mešale takrat ob prijavah stare in nove davke, so bila potrdila zelo netočna. Invalidsko sodišče zahteva, preden reši, v vsakem slučaju novo uradno poročilo glede davkov. So pa še tudi drugačni slučajji, ki jemljejo invalidnino, namreč ako je imel posestvo, pa mu je bilo sodniško prodano, ali pa ako si je izgovoril pri predaji posestva stanovanje in užitek? Ker so vsi taki slučajji zelo nesigurni in se zdi skoro nemogoče, da bi bil pod temi pogoji kdo siromašen, če še prej ni bil, zato mu ne nakažejo invalidnine do pravomočne rešitve, ker bi drugače od takega ne mogli dobiti nazaj preveč izplačano razliko.

Vprašanje:

Sem 100% invalid z dodatkom. Invalidnina mi je bila ustavljena 1. oktobra 1929. Na vprašanje zakaj, mi je fin. direkcija odgovorila, da radi tega, ker sem poprej dobival samo polovico invalidnine. Ker pa ne plačujem več kot 77 dinarjev neposred. davka, mi je okrajno sodišče izdalo potrdilo za nadaljno izplačevanje. Od višjega sodišča pa ni rešitve. Kdaj bo inv. sodišče v Ljubljani rešilo mojo zadevo? Mislim, da 100% z dodatkom se ne tiče noben cenzus?

Odgovor: Vaš slučaj je ravnotak, kakor ga pojasnjujemo danes tov. Kacu. Sicer pa se invalidov 100% z dodatkom ne tiče noben cenzus. Napravite vlogo na Invalidsko sodišče dravske divizijske oblasti in prosite, da predmet hitro rešijo, ker kot tak zelo potrebujete invalidnino.

Luki Slabetu v spomin

Jesenice, 20. julija 1931.

Jeseniška podružnica UVI. žaluje. V času svojega 11 letnega obstoja ji je kruta smrt iztrgala že marsikatero člana in članico. Pred leti nas je zapustil podpredsednik. Nikomur pa se ni sanjalo, da bo neusmiljena, koščena žena zamahnila po našem tako zelo priljubljenem predsedniku. Pa je tako nenadno prišlo. Niti vsi odborniki niso vedeli, da je obolel in sicer tako resno obolel, da so ga morali prepeljati v bolnišnico. Bolezen je tako naglo naraščala, da se je bilo že v nedeljo 5. julija bati najhujšega, vendar pa je njegova krepka narava vzdržala še vso noč in šele dopoldne v ponedeljek je izdihnil svojo blago dušo.

Članstvo jeseniške podružnice je ob vesti, da je izgubilo svojega predsednika, zaihtelo. Saj je vsakdo občutil, da tako dobrega in skrbnega roditelja Udruženje invalidov ne bo moglo tako hitro najti.

Bil je v resnici mož na mestu, kot si ga ne morete misliti boljšega. Nепrestano se je zanimal za vprašanja vojnih žrtev, svetoval, kjer je mogel, razmišljal, kako bi podružnica dobila večje dohodke, da bi z istimi mogel otirati solze najbednejšim izmed bednih vdov in sirot. Koliko jih je, ki se imajo njegovi dobrosrčnosti zahvaliti za marsikak dar, ki bi ga sicer ne bili deležni. Dan za dnem je reševal došle vloge, svetoval, dajal pripombe, podpisoval, vse, da vse samo v blagor in dobrobit članstva jeseniške podružnice.

Kraljevska banska uprava razglaš:

Zdravljenje vojnih invalidov v Toplicah pri Novem mestu se prične 7. julija 1931 za vse upravičene vojne invalide na teritoriju Dravske banovine. Zdravljenje obsega radioemanacijske kopeli, po potrebi tudi mejanoterapijo ter za ves čas zdravljenja popolno brezplačno oskrbo v invalidskem domu v Toplicah.

Pravico do brezplačnega zdravljenja na osnovi čl. 16 in 113 invalidskega zakona imajo vojni invalidi, ki so po mnenju uradnega zdravnika takega zdravljenja potrebni in sicer vojni invalidi od I. do VI. skupine za vse bolezni, vojni invalidi VII, VIII in IX. skupine pa le za bolezni, ki so v vzročni zvezi s priznanim invalidsko hibo.

Vsa potrebna pojasnila prejemajo invalidi pri sreskih in mestnih načelstvih, pri županstvih in pri vseh krajevnih odborih udruženja vojnih invalidov.

Priporoča se, da vsak invalid v prošnji označi čas, do kdaj želi biti vpoklican ter se vpoklicu tudi točno odzove.

Zahvala: Zahvaljujem se Oblastnemu odboru udruženja vojnih invalidov v Ljubljani ter Krajevemu odboru v Ptujju, da sem bil deležen znatnih podpor v svrhu dokončanja pletarske šole v Ptujju.

Bencik Janez I. r.

Sedaj ga ni več, odpeljali so ga tja gori na jeseniško pokopališče, kjer bo čakal vstajenja s tolikimi tovariši iz svetovne vojne, katerim je o Vseh svetih prižgal lučke. Nič več ne bo ob občnem zboru podajal poročila o letnem delovanju ter zaključil z njemu značilno pripombo: »Storili smo vse, kar je bilo v naši moči.«

Kako splošno priljubljen je bil med jeseniškim prebivalstvom, posebno med delavskimi trpini, je pokazal veličasten pogreb. Vse, kar je bilo prosto, ga je spremilo na zadnji poti, nekateri invalidi pa so si celo dopust izposlovali, samo da so mogli izkazati zadnjo čast svojemu predsedniku.

Ko so krsto pogreznili v ozko jamo in se je zgrnila nanj črna prst, tedaj skoro ni bilo suhega očesa. Strašni svetovni borbi je utekel s pohabljen roko, doma, v borbi za vsakdanji kruh svoji družini, pa ga je zalotila smrt ter ga ugrabila družini in nam, ki ga bomo tako zelo pogrešali.

Dragi Luka! Ti ne potrebuješ nobenega rešenja več, katerega si vsak dan pričakoval, zate je invalidsko vprašanje rešeno, ni se ti treba več bati, da boš reduciran, borbo si dokončal. Ostali smo sirote, brez Tebe, dragi Luka, ki smo te imeli tako zelo radi. Dokler bo obstojala jeseniška podružnica Udruženja vojnih invalidov, nam ostaneš nepozaben.

Slava Tebi in Tvojemu spominu!

Vodišek.

Naše gibanje

Drugod in pri naš. Dopis Kraj. odbora iz Celja. Tovariši! Sporočamo vam veselo novico, ki bo marsikoga razveselila namreč invalide izpod 30% nesposobnosti.

Invalidski sud Kosovske divizijske oblasti je z rešenjem Br. 13109 od 29. februarja 1931 (ta številka kaže, da je izdanih že mnogo rešenj po novem zakonu) in Viši sud v Beogradu je dne 4. aprila 1931 pod Br. 15.349 odobril priznanje po novem inval. zakonu tov. Krempušu Avgustu 20% invalidu s poškodovano nogo. In sicer so priznali ostale vrste pomoči po § 6 inv. zakona brez invalidnine.

To je merodajna odločba, ki pravilno tolmači §§ 8, 13 in 103 novega inv. zakona, ker potrjuje, da eksistirajo priznani vojni invalidi na podlagi prejšnjih zakonov, čeprav izpod 30% nesposobnosti, katerim po novem inv. zakonu le invalidnina ne pripada, pač pa vse ostale vrste zaščite. Objavljamo to velevažno deistvo na znanje vsem prizadetim tovarišem. Oblastni odbor naj ukrene vse potrebno, da se takim invalidom v Dravski banovini popravi krivica. V Celju imamo tovariša z enako poškodbo kot jo ima tov. Krempuš, pa mu invalidski sud Dravske divizijske oblasti ne priznava sploh nobene pravice.

Naročnino za list »Vojni invalid« je

Vprašanja in odgovori

V. F. iz Trbovelj vpraša:

Ko sem leta 1929 meseca oktobra vložil prijavo po novem invalidskem zakonu, se mi je pokojnina ustavila češ, da nimam zadosti dokazov, da sem v vojni poškodovan, kar pa sem sedaj dokazal. Ali se mi bo začela sedaj pokojnina pošiljati ali moram čakati na rešenje po novem inv. zakonu. Ali dobim za nazaj pokojnino do 1. oktobra 1929?

Odgovor: Čakati morate rešenja invalidskega suda iz Ljubljane in potem še od Višjega inv. suda iz Beograda. Če pa ne, imate 15 dni po prvoinstančnem rešenju pravico pritožbe, in potem še tudi pol leta po prejemu drugoinstančnega rešenja pravico na ponovno sojenje na podlagi novih dokazov.

Tov. Aleš Jaklič iz Lok 165, Trbovelje, vpraša:

Leta 1929 sem bil pri ponovnem pregledu spoznan za 50% invalida za dobo 1 leta, potem pa je vse skupaj zaspalo. Ne dobim pokojnine in nisem več klican k pregledu. Ker sem siromašen invalid z družino, potrebujem nujne pomoči. Kam naj se obrnem.

Odgovor: Napravite vlogo na Invalidsko sodišče v Ljubljani in navedite svoje razmere, ki silijo ako je treba vaš predmet vzeti takoj v rešitev. Dobiti morate seveda za nazaj in za naprej, ako boste spoznani zopet za invalida.

Vprašanje:

Vojni invalid Kac Ivan iz Šmartnega je imel ob prevodbi 60% nesposobnosti stalno. Kot tak se je pravilno prijavil na prejemke po novem zakonu in je bil od okrajnega sodišča v Slovenjgradu tudi

